

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

BITTEN

megmarva

KELLEY ARMSTRONG

K E L L E Y A R M S T R O N G

BITTEN

The title 'BITTEN' is rendered in a large, bold, sans-serif font. The letters are filled with a dark, textured pattern of small black dots. A white silhouette of a cat is superimposed on the letters 'I' and 'T'. The bottom edges of the letters are decorated with a white, stylized grass or reed pattern.

m e g m a r v a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Jeffnek,
aki mindig hitte, hogy képes vagyok*

PROLÓGUS

MUSZÁJ LESZ.

Egész éjjel küzdöttem ellene, de sajnos nem nyerhetek. Az ellenkezésem éppoly hiábavaló, mint a nőé, aki az első gyötrelmes fájások után úgy dönt, most mégsem akar szülni. A természet azonban felülkerekedik. Mindig győzelmet arat.

Hajnali kettőre jár, túl késő már ehhez a marhasághoz, ráadásul aludnom is kellene. Az elmúlt négy éjszakát folyamatos munkával töltöttem, hogy határidőre kész legyenek, ami persze teljesen kimerített. Nem baj. A térd- és a könyökhajlatomnál egy ideje bizserég a bőröm, most pedig már valósággal ég. A szívverésem annyira felgyorsul, hogy levegő után kapok. Összeszorítom a szemhéjamat, szeretném, ha az érzés elmúlna, de hiába.

Philip itt alszik mellettem. Újabb ok, amiért nem lenne szabad mennem, nem kellene megint az éjszaka közepén eltűnni, hogy aztán visszatérve átlátszó magyarázkodásba bonyolódjak. Holnap késő estig dolgozik. Bárcsak várhatnék még egy napot! A halántékom lüktetni kezd. A bőrömet égető fájdalom továbbterjed a karomra és a lábamra. A dühtől olyan kőkemény csomóba állt össze a gyomrom, hogy úgy érzem, mindjárt szétrobban.

Ki kell jutnom innen – és nem maradt rá túl sok időm.

Philip meg sem moccan, amikor kicsusszanok mellőle az ágyból. Az éjjeliszekrényem alá már rég eldugtam egy halom ruhát, így nem csapok zajt az esetleg megnyikorduló szekrényajtókkal és csikorgó fiókokkal. Felkapom a kulcscsomómat, erősen markolom, nehogy megcsörrenjen. Halkan kinyitom az ajtót, és kisurranok a folyosóra.

Minden nyugodt. A lámpák tompított fényében az elhagyatottság az úr. Megnyomom a felvonó gombját, válaszul a lift panaszosan megcsikordul, hogy ilyen embertelen órán merészelem zavarni. Az első emelet és az előtér egyformán kihalt. Azok, akik megengedhetik maguknak, hogy Toronto belvárosához ennyire közel béreljenek lakást, mostanra már békésen szuszognak.

A lábam már nemcsak viszket, de alaposan meg is fájdul. Befeszítem a lábujjaimat, hátha attól abbamarad a viszketés. De nem. A kezemben lévő kocsikulcsra meredek. Már túl késő, hogy biztonságos helyre hajtsak... a viszketés hasogató, heves fájdalommal fokozódik. A kulcsot zsebre vágva hosszú léptekkel kisétálok az utcára, egy nyugodt helyet keresek az átváltozáshoz. Menet közben a sajtó lábamra figyelek, tudatában vagyok, hogy a fájdalom utat talált a karomba és a tarkómba. Elérkezett az idő. Mindjárt. Mindjárt. Már a fejbőröm is bizseregni kezd. Tudom, hogy ennél tovább képtelen vagyok menni, ezért keresek egy közeli sikátort. Az első, ami az utamba akad, már elfoglalta két férfi; összehúzódnak és ülnek egy hatalmas, ütött-kopott tévédobozban. A következő utcácska kong az ürességtől. A végébe sietek, a szeméttartályok sorfala mögött gyorsan levetkőzöm, és a ruháimat egy újságpapírhalom alá rejtem.

Elkezddek átváltozni.

A bőröm megnyúlik. Hiába erősödik a fájdalom, igyekszem megfeledkezni róla. Fájdalom. Nem, nem fájdalom, ez nem jó szó a

leírására... az agónia jobban illik ide. Ha elevenen megnyúzzák az embert, az nem egyszerűen csak fájdalmas. Mélyet lélegzem, és minden figyelmem az átváltozásra összpontosítom. A földre rogyok, még mielőtt kétrét görnyednék, és nem is lenne más választásom. Soha nem megy könnyen... talán még mindig túlságosan emberi vagyok. Erőlködöm, hogy a gondolataim ne kalandozzanak el, próbálok minden mozzanatra előre felkészülni, hogy a testemet megfelelő helyzetbe hozzam. Lehajtom a fejem, négykézláb állok, a karomat és a lábamat kiegyenesítem, kéz- és lábujjaim begörbítve, a hátam domború. A lábizmom megfeszül, és görcsös rángatózásba kezd. Levegő után kapkodok, és minden erőmet megfeszítve igyekszem ellazulni. Verejtékcseppek jelennek meg rajtam, és rövidesen már patakokban folyik rólam a víz, míg végül az izmok elernyednek és helyrerázódnak. A következő tíz másodperc maga a pokol, ami miatt korábban többször is megesküdtem, hogy inkább meghalok, mintsem újból átéljem ezt.

Aztán vége.

Átváltoztam.

Nyújtózom egyet, kinyitom a szemem. Körbenézek, mert a világ is megváltozott: az emberi szem számára láthatatlan, finom tónusú fekete, barna és szürke foltok sorozatává alakult, amit az agyam továbbra is kékre, zöldre és vörösre fordít. Magasba emelem az orrom, és beleszippantok a levegőbe. Az átváltozás után a már egyébként is kifinomult érzékeim még élesebbé válnak. A friss aszfalt, a rothadó paradicsom, az erkélyre kiültetett növények, az emberi izzadság és milliónyi egyéb dolog szaga csapja meg az orromat, és mindez olyan megsemmisítő vegyületté áll össze, hogy krákognom kell, és rázogatom a fejem. Ahogy hátrafordulok, egy szemeteskuka benyomódott oldalában elkapom a tükörképem torz kis részleteit. Az én tekintetem

bámul vissza rám. Felhúzom az ajkam, és magamra vicsorítok. A fémes felületről fehér agyarak villannak rám.

Farkas vagyok, hatvankilós, fakószőke bundájú farkas. Egyedül a szemem maradt a régi, az a hűvös intelligencia és leplezett kegyetlenség sugárzik belőle, amit soha, semmi más lényével nem lehetne összekeverni, csakis egy emberével.

Szétnézek, az orromban újra ott érzem a város szagát. Nyugtalan vagyok itt. Túlságosan zárt és körülhatárolt, ráadásul minden emberi szagtól bűzlik. Óvatosnak kell lennem. Ha meglátnak, lehet, hogy kutyának hisznek, egy nagyobb korcsnak, mondjuk a szibériai husky és a zsemleszínű labrador keverékének. Egy hozzám hasonló méretű kutya is riadalmat kelthet, ha elkóborol. A keskeny mellékutca túlsó vége felé indulok hát, hogy kiutat találjak a város bosszantóan sűrűn lakott területéről.

Az agyam tompa és zavarodott, de nem az átalakulás, hanem a mesterséges környezet miatt. Képtelen vagyok kiismerni magam, az első átjáróról, amire befordulok, kiderül, hogy ezen az utcán nemrég emberi alakban már jártam, itt van az a két férfi meg a meggyötört sonsy doboz. Az egyikük már felébredt. A keze között egy mocsokkal vastagon bevont takaró maradványát húzogatja, hátha olyan nagyra tudja nyújtani, hogy teljesen befedje magát vele ezen a hideg októberi éjszakán. Felnéz, észrevesz. A szeme kikerekedik. Ösztönösen összébb húzódik, de aztán megálljt parancsol magának. Mond valamit. A hangját elnyújtja, azzal a dallamos, eltúlzott hangszínnel, ahogy az ember a kisgyerekekhez és az állatokhoz beszél. Ha figyelnék, kivehetném a szavait, de nincs sok értelme. Tudom jól, mit mond, a „kedves kutyuska” valamelyik változatát ismételteti, a hangját közben százféleképpen hajlítva. A karját előrenyújtja, nyitott tenyérrel felém, hogy távol tartson magától, így a testbeszéde ellentmond a

szavainak. Ne gyere ide... kedves kis kutyuska... ne gyere ide! Az emberek meg csodálkoznak, hogy az állatok nem értik őket!

Megérzem az ápolatlan testéből áradó bűzt. A gyengeség jele, mint a csorda szélére kergetett öregedő szarvasé, a ragadozók elsődleges prédájáé. Éhesen vacsorameghívás lenne. Szerencsére még nem éheztem meg, így sem a kísértéssel, sem a küzdelemmel, sem az azzal kapcsolatos ellenérzésemmel nem kell foglalkoznom. Felmordulok, az orrlukamból kilövell a pára, aztán sarkon fordulok, és hosszú léptekkel visszakaptatok a sikátorba.

Elöttem egy vietnami étterem. Az ételszag még az épület faszerkezetébe is beivódott. A hátul hozzátoldott részen az elszívó ventilátora forog komótosan. Minden fordulatnál kattán egyet, mert az egyik lapát hozzáér a rácsos fémburkolathoz. A szellőző alatti ablak tárva-nyitva. Kifakult, napraforgómintás függöny lebben ki az éjszakai szélbe. Hallom a bent lévőket: tele a szoba velük, horkolnak, és az orruk sípol álmukban. Látni akarom őket. Szeretném bedugni a fejem a nyitott ablakon, hogy szétnézhessek. Egy vérfarkas igen jól elszórakozna egy szobányi védtelen emberrel.

Előrébb surranok, de egy váratlan reccsenés és az azt követő piszszegés megállít. A piszszegés elhalkul, aztán teljesen elnyomja egy éles férfihang. A szavai úgy dörrennek fel, mint a puskagolyó. A fejemet forgatom, radarként keresem a hang forrását. Messzebb van, az utca távolabbi végén. Otthagynom az éttermet, és felé indulok. Természetünkénél fogva kíváncsiak vagyunk.

A férfi az épületek közti egyik keskeny átjáró végén, egy három kocsinak kialakított V alakú parkolóban álldogál. Hordozható adóvevőt tart a füléhez, miközben a másik könyökével a téglafalnak támaszkodik, lezseren, de nem pihenésképp. A testtartása laza. A semmibe bámul. Magabiztossá teszi ez a helyzet, tudatában van, hogy

jogosult itt lenni, és ma éjjel semmi oka a félelemre. Ebben valószínűleg segíti az övéből kilátszó pisztoly is. Abbahagyja a beszédet, gyorsan megnyom egy gombot, és elteszi a rádiót a tokjába. Még egyszer végigpásztázza tekintetével a parkolót, mintegy leltárt készít, de semmit sem talál, ami felkeltené a figyelmét, így aztán továbbhalad, egyre mélyebbre a szűk utcák labirintusában.

Ez jó mókának ígérkezik. Követem.

A karmaim kopognak az aszfalton. Észre sem veszi. Felgyorsítok, ügyelve, hogy közben az üres dobozokat és szemeteszákokat kikerüljem. Végre elég közel érek hozzá. Meghallja az egyenletes kopogást maga mögött, megtorpan. Lekuporodom egy szeméttartály mögé, és kilesek a sarkánál. A férfi megfordul, a sötétbe hunyorgog. Egy másodperc múlva újra megindul. Néhány lépés előnyt adok neki, aztán folytatom az üldözést. Amikor újból megáll, egy másodperccel tovább kivárok, mielőtt elbújok. Elfojtott szitkozódást hallok. Most meglátott valamit... egy hirtelen mozdulatot, megvilanó árnyékot, valamit. Jobb keze a fegyverére csúszik, simogatja a fémet, majd lassan hátrálni kezd, mintha a pisztoly pusztá létezése nem nyújtana elegendő biztonságot. Tétovázik, végignéz az utcán. Nincs ott senki más rajta kívül, mégsem tudja, mihez kezdjen. Motyog magában valamit, aztán elindul, de ezúttal szaporábban szedi a lábát.

Menet közben ide-oda villan a tekintete, talán óvatosságból, de már-már pánikszerűen. Mélyen beszívom a levegőt, érzékelem a félelme apró jeleit, válaszul felgyorsul a szívverésem, de nem annyira, hogy elveszítsem az uralmat az ösztöneim felett. Veszélytelen zsákmány lesz a becserkészős játékomhoz. Nem szalad el. Szinte teljesen ura vagyok a helyzetnek. Titokban utánalopakodhatok, anélkül, hogy végeznék vele. Legyűröm a maró éhség első tüneteit, anélkül, hogy

rávetném magam. Ha mégis futásnak eredne, már nem lennék képes megálljt parancsolni magamnak. Azt a kísértést nem győzhetném le. Ha elfut, hajszolom. És ha üldözőbe veszem, vagy ő végez velem, vagy én ölöm meg őt.

Befordul a sarkon a következő sikátorba, és ettől egy kicsit megnyugszik. Egy ideig minden csendes körülötte. Előbújok a rejtékhegyemről, és a súlypontomat a mancsom hátsó felére helyezem, hogy ne hallja a karmaim zaját. Már csak pár lépésre vagyok tőle. Érzem a borotválkozás utáni arcszesz illatát, csaknem teljesen elnyomja a fáradtságos munkanap végének természetes szagait. Látom, hogy a fehér zoknija hol kivillan, hol eltűnik a cipője és a nadrágszára között. Hallom a lélegzetvétélet, a ritmusa egy árnyalatnyit felgyorsul, ami elárulja, hogy a szokottnál szaporábban lépked. Utánaeredek, olyan közel maradok, hogy ha ráugrom és a földre gyűröm, ne legyen ideje a fegyveréhez nyúlni. Felkapja a fejét. Tudja, hogy ott vagyok. Tudja, hogy *valami* van ott. Kíváncsi vagyok, megfordul-e. Oda mer-e nézni, szembenéz-e olyasmivel, amit se nem lát, se nem hall, csak sejti, hogy ott van? A keze a fegyverére siklik, de nem fordul meg jobban. Felgyorsítja a lépteit, és kimenekül a nagyobb utca biztonságába.

Követem, sötét árnyékként tartom szemmel. Nagyokat lép, kulccsal a kezében az ott parkoló egyterűig megy, kinyitja az ajtaját, és bepattan. Felbőg a motor, a kerekek megcsikordulnak a padkán. Figyelem a távolodó hátsó lámpa fényét, és felsóhajtok. A játéknak vége. Nyertem.

Előjátéknak nem rossz, de csak arra volt jó, hogy felpiszkáljon. Ezek a városi kis utcák túlságosan is szűkek. A szívem kalapál az izgalomtól és a kielégületlenségtől. A lábam, bár hasogat, majd szétveti az energia. *Futnom* kell.

Délről feltámad a szél, és az Ontario-tó jellegzetes, mindent átható illatát hozza magával. Elhatározom, hogy a part felé indulok, képzeletben már a homokos fövényen futok, és érzem, amint a mancsom a jéghideg vízbe ér, de tudom, hogy ez nem lenne biztonságos. Ha futni akarok, a vízmosáshoz kell mennem. Messze van, de nincs más választásom, hacsak nem szándékozom az éjszaka hátralevő részét ember-szagú sikátorok körüli settenkedéssel tölteni. Északnyugat felé fordulok, és nekivágok az útnak.

Alig fél órával később már egy dombtetőn állok. Az orrom meg-rándul, ahogy kiszimatolom az avar szagát, amit a közeli telepen illegálisan égettek el. A szél felborzolja a bundámat, a levegő hűvös, majdnem hideg, éltető. Felettem a felüljárón áthaladó forgalom dübörög. Alattam a menedékhely, egy tökéletes oázis a város kel-lős közepén. Előreszökkenek, és nekiindulok lefelé a domboldalon. Végre futhatok.

A lábam felveszi a ritmust, még mielőtt a vízmosásig vezető út feléig érnék. Egy pillanatra behunyom a szemem, élvezem, ahogy a szél az arcomba csap. A mancsom a kemény földre huppan, bár néha kicsit belenyilall a lábamba a fájdalom, de mégis olyan eleven-nek érzem magam, mint aki egy túlságosan hosszú alvásból hirte-len felriad. Az izmaim tökéletes harmóniában húzódnak össze és ernyednek el. Minden egyes nyújtózkodás fájdalmat, egyszersmind kirobbanó testi élvezetet okoz. A testem hálás a mozgásért, jutalmul mámorító adrenalinlöketekkel lep meg. Minél többet futok, annál könnyedebbnak érzem magam, a fájdalom semmivé lesz, mintha a mancsom már nem is érintené a talajt. Még amikor a vízmosáshoz érek, akkor is úgy érzem, mintha lejtőn futnék, és egyre jobban erőre kapok, ahelyett hogy kimerülnék. Addig akarok rohanni, amíg a tes-temben felhalmozódott összes feszültség feloldódik, és nem marad

más, mint az itt és most, a pillanatnyi benyomások. Ha akarnék, sem tudnék most megállni. De nem is akarok.

A mancsom alatt lehullott, száraz levelek zörögnek. Az erdőben valahol halkán egy bagoly huhog. Befejezte a vadászatot, és most elégedetten pihen, nem érdekli, ki tudja, hogy itt van. Egy nyúl iszkol ki a bozótból az előttem fekvő ösvényre, de aztán félúton rájön, hogy hibát követett el, és visszainal az aljnövényzet menedékébe. Futok tovább. Kalapál a szívem. Felhevült testemhez képest metsző hideg a levegő, szinte csíp, ahogy az orrlyukaimon keresztül leviharzik a tüdőmbé. Élvezettel beleszipantok, és várom a hatást, ahogy leér. Túl gyorsan futok ahhoz, hogy bármilyen szagot is érezsek. Csak szagfoszlányok kusza keveréke lebben át az agyamon, a szabadság illata. Képtelen vagyok az érzésnek ellenállni, így végül csúsza megállok, hátravetem a fejem, és boldogan felvonyítok. Az elragadtatás hangja zeneként szakad ki belőlem. Végigvisszhangzik a folyómederben, felszökik a hold nélküli égboltra: mindenki tudja meg, itt vagyok. Ez a hely itt az enyém. Mikor végzek, leengedem a fejem, zihálok a kimerültségtől. Ott állok, bámulom a földön szerteszóródott sárga és vörös juharleveleket, amikor egy másik hang hatol át önelégültségem függönyén. Fojtott, fenyegető morgás. Egy trónkövetelő.

Felnézek, és egy barnássárga színű kutyát veszek észre alig néhány méterre tőlem. Nem, nem is kutya. Eltart egy pillanatig, mire beazonosítom. Egy prérifarkas. Azért tart eddig a felismerés, mert váratlanul ér. Tudtam róla, hogy léteznek ilyenek a városban, de eddig még egygel sem akadtam össze. A prérifarkas is éppúgy meg van zavarodva, mint én. Az állatok nem tudják, mit kezdjenek velem. Ember-szagot éreznek, de farkast látnak. Amikor már az orrukat hibáztatnák, a szemembe néznek, és egy emberi tekintet néz rájuk vissza. Ha

kutyákba botlok, azok vagy rám támadnak, vagy a farkukat a lábuk közé csapva megfutamodnak. A prérifarkas nem ezt teszi. Felemeli a pofáját, a levegőbe szagol, aztán felborzolja a szőrét, és kimutatja a foga fehérjét, majd elnyújtott morgásba kezd. Feleakkora, mint én, aligha érdemli meg a figyelmemet. Ezt a tudomására is hozom egy lusta „tűnj el innen” morgással és egy fejrázással. Az állat azonban nem mozdul. Mereven bámulom. Farkaszemet nézünk. Először ő néz félre.

Felhorkanok, megint forgatom a fejem, lassan már faképnél hagyom. Félig-meddig el is fordulok tőle, amikor az a barnás szőrös egy szemvillanás alatt a nyakamba ugrik. Oldalra bukcom, és elgurulok előle, aztán nehézkesen talpra állok. A prérifarkas rám vicsorít. Mérgeesen felmordulok, amúgy kutyásan: „Most már tényleg felbosszantasz!” A prérifarkas azonban állja a sarat. Verekedni akar. Hát, legyen.

Mostanra már feláll a szőr a hátamon és a farkamon is. Leengedett fejjel behúdom a nyakam a vállaim közé, és hátracsapom a fülem. Az ajkamat is felhúdom, érzem, hogy a morgás bizsergeti a torkomat, mielőtt beledörren az éjszakába. A prérifarkas nem hátrál. Lekuporodom, és már éppen támadásba lendülnék, amikor valami keményen vállon csap, el is veszem az egyensúlyomat. Megbotlom, aztán a testem kicsavarodik, hogy szembenézzek a támadómmal. Egy másik, szürkésbarna prérifarkas lóg a nyakamban, az agyari a csontomig hatolnak. Felüvöltök a dühtől és a fájdalomtól, de összedem magam, és teljes súllyal oldalra vágodom.

A második prérifarkas ugyan lerepül rólam, az első viszont most szemből támad. A nyakamat behúvva a torkához kapok, de a fogaim csak a bundáját érik a húsa helyett, és sikerül kivergődnie a szorításból. Hátrálva próbál felkészülni az újabb támadásra, de én rárontok, amitől egy fának tolat. Ágaskodva igyekszik meglógni előlem.

A torkának ugrok. Ezúttal sikerül. Sűrű, sós vér spriccel a számba. A másik prérifarkas a hátamra ugrik. Cserbenhagy a lábam. Fogak mélyednek a tarkómon felgyűrődött bőrbe. Új keletű fájdalom hasít belém. Feszülten figyelek, és tovább szorítom az első prérifarkas torkát. Megtámaszkodom, majd a pillanat törtrészére eleresztem, de csak annyira, hogy elvégezzem a végzetes marást, hogy kitépjek belőle egy darabot. Ahogy hátrálok, vér spriccel a szemembe, teljesen elvakít. Erősen megrántom a fejem, és felszakítom a prérifarkas torkát. Érzem, ahogy elernyed, úgyhogy félredobom, aztán a földre vetem magam, és átfordulok a másik oldalamra. A hátamon lévő társa csaholni kezd a döbbenettől, és enged a szorításán. Egyetlen mozdulattal felugrok, és megfordulok, készen arra, hogy ezt az állatot is végleg kiiktassam a játékból, de amint feltápaszkodik, a bokrok közé veti magát. Drótszőrű farka még villan egyet, aztán eltűnik a szemem elől. A kimúlt prérifarkásra nézek. A nyakából vér csordogál, a szikkadt talaj mohón issza magába. Egész testemmel beleborzongok, ez már a kielégített vágy utolsó remegése. Behunyt szemmel élvezem. Nem az én hibám. Ők kezdték. Rám támadtak. A folyómeder újra csendes, mintegy válaszul a bennem szétáradó nyugalomra. Tökéletes a csend. Még a tücskök sem ciripelnek. A világ sötét, és némán pihen.

Igyekszem megvizsgálni és kitisztítani a sebeimet, de nem igazán férek hozzájuk. Kinyújtózom, és sorra veszem a sérüléseimet. Két mélyebb vágást szereztem, mindkettő épp annyira vérzik csak, hogy összetapad a bundám tőle. Túlélem. Megfordulok, és hazaindulok a vízmosástól.

A sikátorban visszaváltozom, aztán gyorsan magamra rángatom a ruháimat, és úgy sietek a legközelebbi járdáig, mint a drogos, akit

rajtakaptak, hogy belőtte magát a félhomályban. Csalódottságot érzek. Nem kellene így végződnie, ebben a mocskban és ilyen alattomban a város legnagyobb szemetében és mocskában. Egy erdei tisztáson kellene befejezni, a ruhákat a bozótban hagyva, meztelenül nyújtózkodni és élvezni a talaj hűvösét, a csupasz bőrömet csiklandozó éjszakai szellőt. A magas fűben kellene álomba zuhannom a kimerültségtől, miközben a megelégedettség olykor ártalmas érzése suhan át az agyamon. És ami a legfontosabb: nem lenne szabad egyedül lennem. Elképzelem a többiekét, ahogy mellettem heverésnek a fűben. Hallom az ismerős horkantásokat, a sutyorgást és a nevetgélést. Érzem a bőrömhöz tapadó meleg bőrt, egy csupasz lábfejet a vádlim körül, amely meg-megrándul, miközben a futásról álmodom. Érzem a szagukat, a verejtékükét, a leheletükét, melybe belekeveredik az elejtett szarvas ránc kenődött vérének szaga. A kellemes emlékek sora megszakad, amint egy kirakat üvegére bámulok, ahol nem látok mást, csak a saját tükörképemet. A szívem összeszorul ettől a mélységes és tökéletes magánytól; szinte nem kapok levegőt.

Hirtelen megfordulok, és lecsapok a legközelebbi tárgyra. Az utcalámpa beleremeg és megkondul az ütésemről. Fájdalom sugárzik végig a karomon. Isten hozott a valóságban... sikhátorokban átváltozni és visszalopódzni a lakásomba. Meg vagyok verve ezzel a két világ közötti léttel. Az egyik oldalon ott van a normális élet. A másikon pedig egy olyan hely, ahol félelem és megtorlás nélkül lehetek önmagam, ahol akár gyilkolhatok is, anélkül, hogy egy arcizma is rándulna a körülöttem lévőknél. Sőt, inkább buzdítanak rá, hogy megvédelmezzék annak a világnak a sérthetetlenségét. Ám otthagytam ezt a helyet, és soha nem térhetek vissza. Nem fogok visszatérni oda.

Miközben a lakásom felé haladok, indulatos lépéseimtől szinte felpattogzik a kövezet. Egy nő merőn néz rám, ahogy elhaladok

mellette, ösztönösen visszahúzódik koszos takarókból összetákolts fészkébe. Bekanyarodok a sarkon, ahol két férfi lép elém. Végigmérnek, megfelelő préda lennék-e számukra. Ellenállok a kényszernek, hogy rájuk vicsorítsak, ami épphogy csak sikerül. Felgyorsítom a lépteimet, ők meg láthatóan úgy döntenek, nem éri meg üldözőbe venni engem. Nem kellene itt lennem. Hajnali négykor otthon volna a helyem, az ágyikómban, nem pedig Toronto belvárosában kellene portyáznom. Egy rendes nő nem lenne itt. Ez is arra emlékeztet, hogy valami nem stimmel velem. Valami nem normális. Végignézek az elsötétült utcán, és el tudom olvasni a tizenhat méterrel arrébb lévő telefonfülkére ragasztott apróhirdetést. Ez sem normális. Egyetlen szagfoszlányból kiszimatolom a több kilométernyire lévő pékségben most készülő friss kenyér illatát. Ez sem normális. Megállok egy kirakat előtt, megragadom az ablak fölötti keresztrudat, és befejeztem a karizmomat. A fémrúd felnyög, ahogy meghajlik a kezem alatt. Megint csak nem normális. Nem normális. Magamat ostorozom ezekkel a szavakkal, egyre csak ezt hajtogatom. Az indulat ettől persze csak egyre nő bennem.

Közvetlenül a lakásom ajtaja előtt megállok, és mély lélegzetet veszek. Semmiképp nem szabad felébresztenem Philipet. És ha mégis, nem lenne szabad, hogy így meglásson. Tükör nélkül is tudom, hogy festek: feszes bőr, felhevült arc, a szemem féhéren izzik a dühtől. Mostanában mindig dühös vagyok az átváltozások után. Határozottan nem normális.

Amikor végre belépek a lakásba, a hálószobából idehallom Phil egyenletes, nyugodt szuszogását. Még mindig alszik. Már majdnem a fürdőszobánál vagyok, amikor utolér a hangja.

- Elena? – szólal meg álmosan krákolgva.
- Csak a mosdóba megyek.

Megpróbálok elosonni az ajtó előtt, de már felült, és rövidlátón engem bámul. Összehúzza a szemöldökét.

– Teljes menetfelszerelésben? – kérdezi.

– Kint voltam.

Egy pillanatra elcsendesedik. Kezével végigszánt sötét haján, és felsóhajt.

– Nem biztonságos odakint! A francba is, Elena! Ezt már ezerszer megbeszéltük! Ébressz fel, és kimegyek veled!

– Egyedül kellett lennem. Hogy gondolkozzam.

– De nem biztonságos!

– Tudom. Sajnálom!

Besurranok a fürdőbe, és a szükségesnél tovább vagyok bent. Úgy teszek, mintha a vécét is használnám, és annyi vízben mosok kezet, amivel egy jakuzzit is megtölthetnék. Aztán találok a kezemen egy olyan körmöt, ami alapos ráspolyozásra szorul. Végül úgy döntök, hogy Philip már végre visszaaludhatott, és elindulok a hálószobába. Az éjjeli lámpa fel van kapcsolva. A párnájának dől, a szemüvege a helyén. Az ajtóban habozok egy kicsit. Nincs kedvem átlépni a küszöböt, hogy odamenjek, és bemászak mellé az ágyba. Gyűlölöm magam ezért, mégsem tudom megtenni. Az éjszaka emléke még élénken él bennem, és itt idegennek érzem magam.

Mivel nem mozdulok, Philip kidugja a lábát a takaró alól, és felül.

– Nem akartam leharapni a fejed – magyarázza –, csak aggódom érted. Tudom, hogy szükséged van a függetlenségedre, és én igyekszem...

Elhallgat, és a kezével végigdörgöli a száját. A szavai belém hasítanak. Tudom, hogy nem dorgálásnak szánja, de az jut az eszembe, hogy ezt szépen kezdem elszúrni, pedig szerencsém van, hogy olyasvalakit találtam, aki ennyire türelmes és megértő, mint Philip. Erre én viharos

sebességgel koptatom ezt a bizalmat. Úgy látszik, másra nem vagyok képes, csak hogy félreálljak, és kivárjam a megsemmisítő, végső csapást.

– Tudom, hogy szükséged van a függetlenségedre – ismétli –, de kell lennie valamilyen más megoldásnak. Menj inkább kora reggel! Ha ragaszkodsz az éjszakához, autózzunk el a tóhoz. Azt szépen körbesétálhatod. Megvárlak a kocsiban, miközben szemmel tartalak. Talán én is veled mehetnék. Mondjuk, húsz lépéssel lemaradnék, vagy mi. – Félmosolyt erőltet az arcára. – Vagy talán mégsem. Valószínűleg bevinnének a rendőrök, hogy itt ez a középkorú férfi, aki nem hagyja békén azt a gyönyörű, fiatal székeséget.

Vár egy kicsit, aztán előrébb hajol.

– Ez a végszavad volt, Elena! Fel kellene hívnod a figyelmemet, hogy a negyvenegy az nagyon messze van a középkorúságtól!

– Majd kitalálunk valamit! – mondom erre.

Persze, nem lehet. Az éj leple alatt kell futnom, egyes-egyedül. Nincs köztes megoldás.

Ahogy ott ül az ágy szélén és engem néz, már tudom, hogy a sorsunk meg van pecsételve. Az egyetlen reményem, hogy a kapcsolatunkat más téren olyan tökéletessé teszem, hogy Philip esetleg megfélemedezik erről az egyetlen kis problémáról. Ehhez persze most azt kellene tennem, hogy szépen odabújok mellé az ágyba, megcsókolom, és biztosítom arról, hogy mennyire szeretem. De ez most nem fog menni. Ma éjjel nem. Ma éjjel valaki más vagyok, valaki, akiről nem tud, bár nem is értené. Nem szívesen érnék így hozzá.

– Nem vagyok fáradt – jelentem ki. – Ennyi erővel lehet, hogy fennmaradok. Kérsz reggelit?

Jelentősegteljesen rám néz. Az arckifejezésén látszik, hogy valamin elgondolkodik, és én tudom, hogy kudarcot vallottam... ismét. Nem szól egy szót sem. Megint mosolyt varázsol az arcára.

– Menjünk el valahova! Ebben a városban kell lennie olyan helynek, ami ilyen korán is nyitva van! Addig körözünk, amíg meg nem találjuk. Iszunk öt csésze kávé, és megnézzük a napfelkeltét. Oké?

Rábólintok, mert nem tudom, hogy képes lennék-e megszólalni.

– Zuhanyozol előbb? – kérdezi. – Vagy feldobunk egy pénzdarábot?

– Menj nyugodtan előre!

Arcon csókol, ahogy elmegy mellettem. Megvárom, amíg hallom a zuhanyból csörgedező vizet, aztán a konyhába veszem az irányt.

Van úgy, hogy nagyon megéhezem.

EMBERI

TOPOROGTAM AZ AJTÓ ELŐTT, mielőtt megnyomtam a csengőt. Anyák napja volt, és én ajándékkal a kezemben álltam az ajtóban, ami máskülönben elég szokványos dolog lenne, ha az ajándék az anyámnak szólna. Anyám azonban már régen jobblétre szenderült, és egyik nevelőanyámmal sem tartottam a kapcsolatot, nem-hogy még ajándékot vegyek nekik. Az ajándékot Philip anyjának vettem. Ez megint csak elég hétköznapi helyzet lenne, ha Philip velem lenne. De nem volt ott. Egy órája hívott fel az irodából, hogy közölje, mégsem tud elszabadulni. Nem akarnék egyedül előre menni? Vagy inkább megvárom? Azt választottam, hogy eljövök, most meg itt állok azon tűnődve, hogy ez volt-e a helyes döntés. Meglátogathatja egy nő anyák napján a fiúja anyját a fent említett fiú nélkül? Talán inkább erőlködésnek tűnik. Nem ez lenne az első alkalom.

Az emberek közti íratlan szabályok összezavarnak. Nem mintha barlangban nevelkedtem volna. Mielőtt vérfarkassá lettem, már megtanultam az alapvető mechanizmusokat: hogyan intsek le egy taxit, hogyan használjam a liftet, hogy nyissak bankszámlát, az emberi élet megannyi apró velejáróját. A probléma az emberi kapcsolatokkal

kezdődött. A gyerekkorom eléggé el volt szúrva. Aztán, már a felnőtté válás hatására megharaptak, és az életem következő kilenc évét a többi vérfarkas között töltöttem. De még azon évek alatt sem voltam teljesen elzárva az emberek világától. Egyetemre jártam, utazgattam a többiekkel, sőt sokfelé dolgoztam. Igazából azonban ők álltak mellettem, támogatást, védelmet és társaságot biztosítottak a számomra. Nem voltam egyedül, nem egyedül kellett boldogulnom. Nem kellett barátkoznom, szeretőt tartanom vagy a munkatársakkal összejárnom. Így hát nem is tettem. Tavaly, amikor szakítottam a többiekkel, és egyedül jöttem vissza Torontóba, azt hittem, nem lesznek nehézségeim a beilleszkedéssel. Ugyan, miért is lennének? Csak fogom a gyerekkorban elsajátított alapokat, elegyítem a többiek között megtanult felnőtt társalgási készségekkel, beledobok egy csipetnyi elővigyázatosságot, és *voilà*, pillanatok alatt élénk eszmecserét folytatok majd és barátaim lesznek. Na, persze!

Túl késő már, hogy visszaforduljak? Nem akarok elfutni. Mély levegőt vettem, és megnyomtam a kapucsengőt. Pillanatokkal később lépések dübörgése hallatszott odabentről. A csengetésre egy kerek képű, őszülő barna hajú nő válaszolt.

– Elena! – mondta Diane, az ajtót feltépve. – Anya, Elena van itt! Philip leparkolja a kocsit? Hihetetlen, mennyire tele van az utca! Mindenki a rokonait látogatja.

– Igazság szerint Philip... hm... nem jött velem. Dolgoznia kellett, de nemsokára utánam jön.

– Dolgozni? Vasárnap!? Beszélj a fejével, aranyoskám! – Diane szélesre tárta az ajtót. – Gyere be, gyere csak be! Már mindenki itt van.

Philip anyja, Anne bukkant fel a nővére mögül. Alacsony volt, még az államig sem ért, fényes, acélszürke apródfrizurát hordott.

– Még mindig a kapucsengőt nyomod, drágám? – mondta felnyúlva, hogy megöleljen. – Manapság már csak az ügynökök csöngetnek. A családtagok egyből besétálnak!

– Philip késni fog – jegyezte meg Diane. – Dolgozik.

Anne erre megköszöri a torkát, majd betessékel. Philip apja, Larry éppen a konyhában torkoskodott, a tálcára tett süteményeket dézsmálta.

– Apa, az lesz a desszert! – figyelmeztette Anne, miközben elhessegette onnan.

Larry fél karral átölelve üdvözölt, mert a másikban még mindig egy csokis sütit szorongatott.

– Szóval, hol van...

– Késik – ismételte meg Diane. – Dolgozik. Elena, menjünk be a nappaliba! Anya meghívta a szomszédainkat, Sallyt és Juant is ebédre.

– Suttogássá halkította a hangját. – A gyerekeik a messzi nyugaton élnek. – Kinyitotta a dupla üvegajtót. – Mielőtt ideértél, anya épp a *Focus Torontóban* megjelent legutóbbi cikkeidet mutogatta nekik.

– Ajjaj! Most ez jó vagy rossz?

– Ne aggódj! Meginthathatlan liberálisok! Imádták az anyagaidat. Ó, itt is vagyunk! Sally, Juan, ez itt Elena Michaels, Philip barátnője!

Philip barátnője. Ennek a szónak mindig is furcsa csengése volt számomra, de nem azért, mert ellenezném, hogy „barátnőnek” hívnak a „párja” helyett, és nem is valami egyéb röhejes, politikailag korrektnek tartott okból kifolyólag. Azért lepett meg, mert már évek óta nem voltam senkinek a barátnője. Nem voltam kapcsolatban élő

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

típus. Számomra, ha egy viszony az egész hétvégén át tartott, már úgy éreztem, kezd túl komolyra fordulni. Az egyetlen hosszúnak nevezhető kapcsolatom pedig elég szerencsétlenül végződött. Több mint szerencsétlenül. Katasztrófa volt.

De Philip más volt, mint a többiek.

Néhány héttel azután találkoztam vele, amikor visszaköltöztem Torontóba. Tőlem pár saroknyira bérelt lakást. Mivel a két épületnek ugyanaz volt a gondnoka, az ő bérházuk lakóinak bejárása volt a mi fitnesstermünkbe. Egy nap éjfél után érkezett a medencéhez, ahol éppen én róttam a köröket. Megkérdezte, zavarna-e, ha ő is úszna egyet. Mintha jogom lenne kirúgni onnan. Az ezt követő hónapban sokszor előfordult, hogy az edzőteremben késő éjszaka magunkra maradtunk. Egyáltalán nem feszélyezett, ha csatlakozott hozzám, de minden egyes alkalommal megkérdezte. Végül azt találtam neki mondani, hogy azért edzek fitnessteremben, mert itt nem kell aggódnom, hogy idegen férfiak támadnak rám, bár ha ettől tartanék, akkor ő lenne az első, akitől megijednék. Ez megneveltette, és aztán egy kicsit tovább időzött ott edzés után, és vett nekem egy narancslevet az automatából. Miután az edzések utáni narancsléivás rendszeressé vált, előbb kávéra, majd ebédre, végül vacsorára szóló meghívással kezdte feltornászni magát a táplálékláncon. Mire eljutottunk a reggeliig, a medence melletti találkozásunk után már majdnem hat hónap telt el. Talán ez is része volt annak, amiért hagytam, hogy beleszeressek. Hízeltget, hogy valaki ennyi időt és energiát fektet abba, hogy valamennyire megismerjen. Philip azzal a türelemmel vett le a lábamról, ami az olyanokra jellemző, akik egy félig-meddig elvadult állatot próbálnak a házukba édesgetni, és akárcsak az elkőborolt kedvencek többsége, már meg is szelídültem, mire eszembe jutott, hogy ellenkezzek.